

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

A la classe obrera i al poble de Catalunya.

El Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya acaba de fer pública la seva darrera maniobra contra la classe obrera i el poble de Catalunya. Al cap de set anys d'haver intentat absorbir el Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'haver ~~desistit~~ intentat convertir aquesta bella realització de la unitat dels socialistes i comunistes catalans en una simple secció regional del partit la Direcció del qual s'ha declarat fracassada en la tasca de fer la unitat obrera en el conjunt hispànic, aquesta Direcció ha donat l'ordre a un equip de funcionaris (paraules del propi Moix) perquè faci irrupció en la política catalana disfressats d' "independents".

L'instrument d'aplicació de la darrera pensada del Buró Polític és un titulat "primer congrés del P.S.U. de C., congrés tan il·legal com fantasiós i que tots els militants -- els que passivament o activament van acceptar la provocació del Buró l'any 1949 i els que la van refusar -- consideren com una petita reunió de faccions a los ordres d'una veritable aventura.

Després de disset anys llargs d'exili i set anys d'una decisió antiproletària, el Buró Polític del P.C. d'E. intenta fer esdevenir allò que pretenia convertir en la seva secció regional a Catalunya en un partit de "direcció catalana". A l'absurd "partit dels comunistes catalans", plataforma sorollósament fracassada així que va néixer, succeïx ara la nova invenció del partit i de la direcció sorgits dels "acords" d'un "congrés" que són un nou insult a la classe obrera i al poble de Catalunya, per tal com s'intenta convertir definitivament una i altre en apèndix i peony de maniobra d'una direcció externa a Catalunya, una direcció completament desprestigiada, culpable de delictes dels quals caldrà donar compte un dia no massa llunyà.

I com que no és la nostra norma fer afirmacions gratuïtes denunciem públicament i expliquem a tots els catalans, a tots els espanyols, quins són els delictes del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya.

Primer, el de l'impunisme.

La Direcció dels mil fracassos; la Direcció de les consignes que són una dutxa de cocques permanent que costa incomptables esforços estèrils; la Direcció que ha fet impossible tota obra d'unitat proletària i antifranquista; la Direcció que ha convertit el seu partit en una organització esquelètica que es troba als antípodes de la dels 50.000 militants ~~del~~ a França el 1945; la Direcció que ha troncat la unitat del P.S.U. de C. i que ha intentat omplir de llet el seu Secretari General, company Joan Comorera; i els militants i dirigents fidels al gran partit obrer de Catalunya; la Direcció d'un culte repugnant a la personalitat exacerbada; fins al punt de proclamar públicament que l'única persona que no es podia equivocar era Dolores Ibárruri -- Flo de Montrouil l'any 1947 -- i que Dolores es l'encarnació del Partit Comunista d'Espanya, de la classe obrera espanyola i de la unitat d'Espanya -- poesia d'Albert a "Mundo Obrero" gener del 1956 --; la Direcció que ha posat en pràctica perniciosa i terrorífica la paraula "fascisme" i que especula amb el poble i el poble de Catalunya;

perquè hi especula? Per captenir la superioritat fi de d'un nacionalisme exacerbada, i per a eludir les responsabilitats concretes en la tasca d'alliberar els pobles hispànics. Per a salvar-se de les responsabilitats de la desastrosa política

duta a cap per a influir entre les masses treballadores d'Espanya i de guanyar-se aliances entre els partits espanyols, el socialista en primer terme, el Buró Polític no ha vacil·lat a distreure els seus afiliats de les tasques que els eren més pròpies i els ha obligat a dedicar llurs energies en la contrarrevolucionària tasca d'interferir-se en la vida del partit de la classe obrera catalana. Reflexioni's sinó en la data de l'inqualificable atac contra la independència orgànica del P.S.U. de C. i 1949, just l'endemà de la forçada liquidació de les accions guerrilleres d'Aragó i Llevant, veritable hocatombó i catàstafa a la solidaritat internacional.

Segon, el de silenciar la inconseqüència amb els principis.

Montre en altres països els partits comunistes han dedicat i venen dedicant esforços considerables a mirar de realitzar la unitat d'acció i adue orgànica amb els germans socialistes i alguns d'ells han passat fins i tot a l'estadi superior d'organització com és el dels partits obrers, el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya fa set anys que es dedica a destroçar la unitat obrera a Catalunya feta el 1936.

Aquesta tasca de lesa classe obrera es va engegar en gran escala al cap d'un any de la política derivada de les reunions del Buró d'Informació dels partits comunistes i obrers, època que ha marcat el punt més alt de la crisi de creixença del moviment comunista internacional. Època sortosament superada per a obrir la de les saludables i valentes rectificacions que el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya no està disposat a posar en pràctica, perquè li ho priva una condició elemental : perquè no pot.

Perquè són massa els atemptats comesos contra els principis de Marx i Lenin. Perquè de la discussió sortirien a la llum massa monstruositats teòriques i pràctiques. Perquè la conducta política i personal dels components del Buró s'evidenciaria perfectament contrarrevolucionària i antinacional. Perquè són massa els comptes materials i morals per saldar.

Tercer, el de substituir una conspiració per una altra conspiració.

La conspiració a bastament denunciada d'onça del 1949, tendent a liquidar purament i simple el P.S.U. de C., va haver de donar la consigna del "partit dels comunistes catalans". La presència i l'acció dels militants fidels al P.S.U. de C., sobretot a Catalunya, va obligar, però, als conspiradors a mantenir, mal que fos no més per a salvar les aparençes, les inicials del partit que ha estat fins ara la major glòria de la classe obrera catalana. D'aquí l'aparent paradoxa de l'existència de dos P.S.U. de C., quan en realitat no hi ha altra cosa que el partit de la unitat de socialistes i comunistes catalans, i una secció regional del Partit Comunista d'Espanya, de marcat segell lerrouxista.

Dues entitats fonamentalment antitètiques que fa set anys que duren i que per voluntat dels conspiradors es vol fer durar fins fins que el proletariat de Catalunya dirà la darrera paraula, al qual no es pot fer l'ofensa d'imaginar que acceptarà el crim conjuminat pel Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya.

Car fou un crim el del 1949. Un crim intentar absorbir per la força el P.S.U. de C. Un crim prolongar el complet un cop denunciada l'aberració de liquidar el P.S.U. de C per una organització externa al P.S.U. de C. Un crim substituir el partit de la unitat de socialistes i comunistes de Catalunya pel "partit dels comunistes catalans",

Un crim que perdura amb la darrera invenció del Buró Polític del P.C. de E.

Per què i per a servir qui ?

El cop d'audàcia d'un equip nacionalista a la "gran russa" i d'uns funcionaris facciosos acaba de proclamar públicament que les lliçons del XX Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica són lletra morta per a uns aventurers que mai n'hi per a uns funcionaris que obeeixen.

Denuncïem, doncs, davant el moviment comunista hispànic i internacional aquesta carrera conxorxa que és el "congrès" facciós que preten imposar de fet a la classe obrera de Catalunya una cosa estranya en substitució del P.S.U. de C. ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ que compta ja vint anys de vida. Car s'ha posat en marxa aqueixa nova cosa amb el apòcrif nom de P.S.U. de C. amb estatuts que no tenen res a veure amb els del partit que ha estat secció catalana de la Internacional Comunista, estatuts que, de fet, fixen l'absoluta dependència del "nou P.S.U." de la Direcció del P.C. d'E.

O es que no recordem que els funcionaris lerrouxistes dependents del B.P. del P.C. d'E. varen proclamar en lletres de metllo, després de l'anomenat "V congrés", que el programa, els estatuts, i el secretari general del P.C. d'E. eren llur propi programa, llur propis estatuts i llur propi secretari general ? Amb la qual cosa la secció regional catalana del P.C. d'E. no té cap llibertat de iniciativa, no té cap caràcter d'un partit nacional de Catalunya, és assimilat a l'estructura orgànica del P.C. d'Euskadi, té la seva direcció suprema fora de Catalunya, el seu "Comitè Executiu" no és res més que el Comitè d'una delegació regional. I això malgrat la "celebració" del seu recent "Primer Congrés".

Per què tot aquest romegar d'uns guanys polítics i orgànics ? Qui serà el beneficiari immediat d'aquest cúmul d'aberracions teòriques i pràctiques ?

Per què s'ha hagut d'esperar set anys a permetre que els funcionaris lerrouxistes del Buró Polític del P.C. d'E. diguessin públicament que el 1939, el P.S.U. de C. fou proclamat Secció Catalana de la Internacional Comunista per la unanimitat dels seus membres, amb disgust, però, expressat privadament, del Buró Polític de l P.C. d'E. ?

Per què l'any 1949, es va haver de segrestar "Eluita" pel simple fet de publicar, amb el propòsit de restablir la veritat històrica, l'acta d'autodissolució de la I.C. amb la signatura del company Joan Comorera, secretari general del P.S. U. de C. ?

Vegi's quin és el panorama de les formacions polítiques, sobretot obreres, de Catalunya. El 1939 van sortir de Catalunya amb un P.S.U. de C. fort i intacte. Fort i intacte, malgrat certs atemptats, a l'alliberament de França el 1944-1945. Amb l'arribada a França del Buró Polític i el fracàs sorollós de la "Junta Suprema de Unión Nacional" comencen a baixar els efectius del P.C. d'E i de rotop els del P.S.U. de C. Comencen a sorgir noves formacions de caràcter "socialista" i en broten d'altres considerades mortes ben imprudentment. Total : avui existeixen, de nom, més organitzacions anomenades obreres i socialistes que el 1936 a l'hora històrica de la creació del P.S.U. de C., partit independent, nascut del si de la classe obrera catalana, concordant amb els acords i les instruccions del VIIIè Congrés de la Internacional Comunista.

Al cap de vint anys d'haver acabat amb l'esmicolament de la classe obrera de Catalunya, al Buró Polític, per vanitat inadmissible, i per despit impardonable, pr necessitats d'impunisme, no se li acut altra cosa que afegir un factor més de

disgregació obrera a la ja abundosa polsaguera de grups i partidots anomenats socialistes i obrers de Catalunya.

Per què tot aquest estripar textos que han d'óser sagrats per a tot marxista ?

Qui es pot beneficiar d'aquesta nova sombra de factors de divisió obrera de Catalunya ? De moment Franco. Després, la burgesia en general i, en particular, aquest pòsit que, sota el nom de socialdemocràcia, és, fa anys, un element de discòrdia entre la classe obrera, element que es troba bé entre organitzacions raquí-tiques i alimentades amb les diotes de càrrecs d'organismes de reformes socials. Com s'en pot beneficiar l'aventurerisme que ha causat tant d'estralls dintre la pròpia C.N.T.

Com s'explica aquest estat demencial de voler trencar allò que està unit per a una obra constructiva social i nacional, com és el P.S.U. de C., per la vanitat de tenir el monopoli d'una partícula, d'una fracció, que amb el trencament li pugui quedar a les mans ? Car no podem oblidar el criteri just segons el qual la gran massa de militants del P.S.U. va quedar a Catalunya i resta a Catalunya !

Pot, el moviment comunista internacional, acceptar com a lícit un anomenat "Primer Congrés del P.S.U. de C.", que no és altra cosa que el producte d'un equip d'aventurers i d'un altre equip facciós, en el moment històric en que no es tenen reserves per a rectificar actes i conductes considerades perniciososes per a cada país i cada país ? Poden acceptar-ho passivament a l'hora en que Franco demana la pena de mort per al secretari general del P.S.U. de C., company Joan Comorera ?

Avís als partits polítics de Catalunya.

Per als partits polítics de Catalunya i per a la representació màxima de Catalunya, el President de la Generalitat, no pot passar tampoc desapercebuda la darrera maniobra del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya. Maniobra tendent a ordenar a l'equip dels seus funcionaris lerrouxistes encapçalat per Moix per qual-sevolga Santiago Carrillo, poc més o menys, el següent :

" I ara, després del vostre "Primer Congrés" aneu a dir al President de la Generalitat que sou un partit d'estricta disciplina catalana ".

El President de la Generalitat i els partits catalans faran bé de recordar que amb l'Estatut de Catalunya del 1932, es van acabar a Catalunya els partits polítics de direcció espanyola.

Al President de la Generalitat i als partits i organitzacions catalanes donem l'anticatalana maniobra del titulat "primer congrés" del que és de fet, avui més que mai, secció regional del Partit Comunista d'Espanya.

Tots ells, president de la Generalitat i direccions de partits i organitzacions catalanes, sabon, si volen on trobar el Partit Socialista Unificat de Catalunya, tant a l'exili com a l'interior. Com poden trobar, si volen, el seu secretari general a la Model de Barcelona.

Fora, doncs, un tort a Catalunya donar bel.ligerància a un lerrouxisme de nous tipus i, de més a més, facciós.

Per la nostra part no acceptem ni acceptarem mai aquesta gran responsabilitat.